

Peru 2009 - Ed Peelen

Fietsen op het dak van de aarde van Lima naar Andahuaylas

Al drie jaar gaat dat kleine zwarte boekje mee waarin ik opschrijf waar ik ben geweest op fietsvakantie met Pascal. Het is al wat verkleurd en verweerd. Maar het beschrijft allerlei technische details van de rit. Alhoewel, ik kwam er achter dat meer technisch ingestelde mensen ook zaken opschrijven als overbrugde hoogteverschillen en afstanden en daarvoor mooie tabellen aanmaken. En dan kom ik toch uiteindelijk tot de conclusie dat het ware reisverslag niet uit dat boekje komt, maar bestaat uit je herinneringen. Fietsen op het dak van de aarde van Lima naar Andahuaylas. Beginnen in een woestijnstad waarvan ieder zei dat hij weinig te bieden had, omdat er bijna altijd een mistdeken boven hangt. En dan verrast worden door de pracht van de rotsachtige kuststrook, de koloniale gebouwen, pleinen en musea en de levendigheid. Absoluut geen verkeerde plek om je verjaardag te vieren op een terras met een heerlijke caiperiña en prettig gezelschap. En om je te verbazen over de manier waarop ze omgaan met hun honden, die in modieuze jaszjes gekleed als prinsessen en prinsesjes worden behandeld. Totaal anders, dan je onderweg zult ervaren als er weer een hond te enthousiast reageert op een paar fietsende benen. Vanuit deze Peruaanse hoofdstad op zeeniveau gaat de reis omhoog, naar een van de hoogste punten (4.818 m). Mooi om gelijk het contrast te ervaren. Op het hoogste punt is er een boog over de weg. Hieronder ga je als fietser triomfantelijk door; het geeft even aan welke prestatie je hebt geleverd (als je naar boven zou zijn gefietst natuurlijk; je kunt ook de volgwagen nemen om er een beetje in te komen). De weersomstandigheden accentueren dat het hier allemaal niet vanzelf gaat of komt. Maar voordat het allemaal te zwaar wordt, wordt er soep geserveerd in een passend houten restaurantje met een brandende kachel. Als de inwendige mens weer is verzorgd, kan een pracht van een afdeling beginnen. De barre weersomstandigheden liggen al snel weer achter je. En de trip eindigt op een bijzondere historische hacienda in Florida. Een echte plek om te kamperen en een extra dag te verblijven.

Daarna gaat de reis verder. Een paar prachtige tochten door de bergen volgen. Een moment om weer even bij stil te staan is de aankomst twee dagen later in Izcuchaca, een afgelegen bergdorp dat door de eeuwen heen nog niet is aangetast door de ontwikkeling. Alleen een goederenspoor dat het langwerpige dorp doorkruist duidt op een poging het dorp te ontsluiten, maar het blijft bij een mooi anachronisme. De Indigenas hier houden oude gebruiken in ere. Die middag en avond is er het jaarlijkse festival (Peru is een land waar je elke avond wel aan een festival kunt deelnemen, ontdekken we later) waar drie partijen strijden om de eerste prijs voor het mooiste varken, de mooiste ezel of koe. De jury wordt 's avonds op passende wijze door elk van de teams geïmponeerd. De muziek is passend (allen spelen hetzelfde lied, dat maximaal een accoord beslaat) en de drank wordt door enkele danseressen op enthousiaste wijze verspreid. In dit authentieke dorp ben je als toerist een bezienswaardigheid; maar je wordt van harte uitgenodigd mee te feesten. En ook de dronken dorpsgek heeft extra aandacht voor je aanwezigheid, maar waardeert het bijzonder als je hem het geld geeft voor zijn avondmaal.

Maar niet alleen het verblijf aan Izcuchaca vergeet je niet snel. Ook de tocht daarna is prachtig; het is misschien wel de mooiste. Over meer dan honderd kilometer verplaats je je over onverhard terrein, door de bergen, een onaangetaast landschap met gigantische vergezichten met bijna geen verkeer en bewoning. Na elke bergpas, word je weer verrast door een totaal ander uitzicht. Andere kleuren, andere rotsen en vormen, andere luchten. Met af en toe ook uitzicht op mooie rivieren en plassen. En de blijde verrassing dat er aan het eind van de dag toch weer een overnachtingsplaats is. Een klein dorp, een klein hotel, en het restaurant met soep, kip, aardappelen en wellicht zelfs tuinbonen in de schil! Een maaltijd die zo op een schilderij van Jan Steen kan zijn afgebeeld.

Als er daarna weer zo'n dag volgt, ben je eigenlijk al verwend. Je vindt het bijna gewoon, terwijl het wederom zeer bijzonder is. Je stijgt en daalt tussen de drie en de vier kilometer en verkent een gebied dat nog maar sinds kort enigszins toegankelijk is. Toeristen zijn je nauwelijks voorgegaan, maar ook de meeste Peruanen hebben dit prachtige en veilige stuk natuurgebied nog amper ontdekt.

Na zes dagen komen we aan voor een rustpauze in Ayachucho, een stad die op de lijst van het werelderfgoed staat. Een mooie gezellige binnenstad, met prachtige koloniale gebouwen en pleinen. En een kapper, gevestigd in een kleine pijpenla met een kapstoel en een oude bank waarop je kunt zitten wachten tot je aan de beurt bent. Verrassend om te zien dat de oude man die voor mij was, zijn haar liet verven op plekken waar het grijs werd. Verrassend ook om een boek toegestoken te krijgen met allerlei voorbeelden van modieuze kapsels, zodat ik kon kiezen en aangeven hoe ik geknipt wilde worden. Niet zo makkelijk als je gewoon een coupe contour met tondeuse wilt.

Na een rustdag wordt het tijd om weer een flinke tocht te maken. En dat werd het. Want de aanwijzingen van bewoners en zelfs van de buschauffeur waren toch wat misleidend. De kaart was ook wat wazig. De top bleek uiteindelijk wat verder weg en na de top kwam niet gelijk de afdaling, maar bleven we nog de nodige kilometers op vier kilometer hoogte fietsen. Op en af. En dan te bedenken dat je niet veel hebt ontbeten, je rugzak vergeten bent te vullen en je weer te ver voor ligt met je groep op de volgwagen. Doorfietsen dan maar. In de groep neemt steeds een ander het voortouw, zodat je elkaar er door heen trekt. Na het afzien komt er echter weer een pracht van een bergdal. Het is een plaatje dat zo in een boek van Tolstoj over Lord of the Rings beschreven had kunnen worden. Nog nooit heb ik een zo klein, maar zo diep bergdal gezien, zo grillig en mooi begroeid. Prachtig hoe je over zo'n dertig kilometer als een spiraal langs de wanden afdaalt over een geweldig onverhard mountainbike parcours. Spannend om te rijden, maar ook om te ontdekken dat in het eerste dorp geen hotel en geen restaurant is. Terwijl de trek toch echt serieuze vormen aanneemt en het eind van de dag in zicht komt. Maar gelukkig biedt het daarbeneden gelegen dorp alles wat we willen. Inclusief dat houtvuur in de keuken, waar je je kunt verwarmen. De kok en het personeel nemen het ons niet kwalijk dat we hun domein innemen.

Hierna volgen nog twee mooie tochten en dan kom ik al weer op mijn eindbestemming, Andahuaylas. Ik had aangegeven mee te rijden tot 1 augustus, me niet direct realiserend dat ik dan precies de toeristische attracties mis (Cusco en de zoutvlakte). Toch weer te snel de reis voorbereid. Maar geen probleem, dan blijft er nog wat over een volgende keer. En het heeft ook wel wat om in de 'middle of nowhere' de reis te beëindigen en te zien hoe je dan weer thuis komt. Het vertrekken van een luchthaven waar wekelijks drie vliegtuigen vanaf vertrekken (met plaats in elk vliegtuig voor ongeveer vijftien mensen) geeft een extra dimensie aan de reis. In de stad of het dorp zie je de luchthaven niet; het kantoor van de luchtvaartmaatschappij waarvan je een ticket hebt, is aldoor gesloten en ziet er vervallen uit. Niemand wekt de indruk in de stad dat ze een luchthaven hebben of kennen. En als je dan 's ochtends vroeg door je taxi wordt afgeleverd op een bergtop waar toch een luchthaven is, dan vergroot dat de vreugde. Als je als enige passagier daar binnenkomt, voelt het nog wat onwennig. Maar als je dan aan iemand vraagt of er vandaag misschien een vliegtuig vertrekt naar Lima en je hoort dat dat zo is, dan nemen positieve gevoelens de overhand. Temeer als de muziek wordt aangezet en je met drie andere passagiers keer op keer het lied JippieJippieJaja aanhoort. En helemaal als je hoort dat je echt gelukkig bent omdat het vliegveld deze week net weer is opengegaan nadat er drie weken lang was gestaakt en het vliegtuig in brand was gestoken. Dan begrijp je ook weer beter waarom het kantoor van de luchtvaartmaatschappij dicht was en dat je uiteindelijk met een andere maatschappij, exact op tijd wegvliegt. En het is totaal geen probleem om je fiets in het gangpad in het propellervliegtuig te stallen!

Ed Peelen